

2016 – APRILIE ANUL 3 – Nr. 24

SPERANȚA

REVISTA ROMÂNILOR CREȘTINI DIN AUSTRALIA

DUCEȚI-VĂ ÎN TOATĂ
LUMEA ȘI
PROPOVĂDUIȚI
EVANGHELIA!
(MARCU 16:15)

CU DUMNEZEU, CU OAMENII LUI DUMNEZEU, PENTRU OAMENI

Colegiul de Consilieri spirituali format din păstori:

Cornel Ghiță – Biserica Maranata
Daniel P. Nicolici – Biserica Speranța
Dorel Brândaș – Biserica Harul
Daniel Cârpean – Biserica Harul
Gelu Bondor – Biserica Adelaide
Ioan Bușan – Biserica Perth
Marin Cucuian – Biserica Maranata
Teofil Ciortuz – Prima Biserică Baptistă Română

Pentru detalii, corespondenții:

Nelu Albu, Biserica Harul – 0449 590 887, email: ionelalbu56@yahoo.com.au
Iacob Cerbu, Prima Biserică Baptistă Melbourne – 0425295401, email: iacob1939@gmail.com
Emil Căiță-Mândră - 0402681036
Viorel Sabou, Biserica Adelaide – 08 83878393
Andrei Marcu, Biserica Speranța – 0421770504
Adrian Buzgău, Biserica Maranata – 0433766376, email: adrianbuzgau@gmail.com

Echipa editorială:

Constantin Oprănescu, Ioan Ciobotă, Aneta Oprănescu, George Oprănescu. Email: sperantaaus@gmail.com
Consultant tehnic, Expediere Email și Facebook: Adrian Buzgău, email: adrianbuzgau@gmail.com

Costul unui abonament pe un an este de \$40.00 + cheltuieli de transport (unde este cazul).

Commonwealth Bank. Hope Brochure/Speranta BSB: 063610 Acc : 10624398

Adresa Redacției: Editor, 35 Reid Street, Brown Hill, 3350 Vic; ph. 0423659724.

CUPRINS

De la păstori locali, Ps Daniel P. Nicolici	3
Psalm 71, Ps. Ștefan Mânzat	4
Paștele la End. Hills și la Harul, Iacob Cerbu	5
Biografia lui Titus Dan, Ps. Teofil Ciortuz	6
Isus, Speranța României, Ps Petru Oros; Eben Ezer, Iacob Cerbu	7
Floriile, Vinerea Mare, Nelu Albu, Iacob Cerbu	8
Nu fi necredincios, ci credincios, Ps. Gelu Bondor	9
Nuntă la Perth, Lidia Crișan	10
Vreau acasă, nene Barnevernet! Simion Felix Marțian	11
Poezii, N. Moldovan, C. Oprănescu	12
Oamenii care au contribuit la răstignirea Domnului Isus, Ps. Cornel Ghiță	13
Binecuvântare la Biserica Maranata, Ovidiu Buzgău	14
Moare Carlos, C. Oprănescu	15
La spartul târgului, Daniel Chirileanu	16
Proiectul guvernamental, Daniela Ion	17
Din mărturiile fratelui Marcu Nichifor	18
Biserica Penticostală Betania	19
Speranța – Știri	20
Speranța – Știri	21
Ce ști tu, Joshua Succes; Botez la Dallas, Vic.	22
Prăjitura cu cremă; Mame eroine	23

DE LA PĂSTORII LOCALI DESPRE VOIA DOMNULUI

Dragi frați în Domnul Isus,



Trăim cu siguranță zile cu tendințe de schimbări sociale tot mai agresive care amenință viața moral creștină în toate aspectele. Aceste tendințe au fost și în trecut, însă niciodată cu atâta diversiune care aduce confuzie omului de rând și societății.

Bisericele din timpul schimbărilor ideologice din Germania nazistă, s-au complăcut, prin neluare de poziție, în aceste ideologii, până la punctul ireversibil când au avut gura înfundată și nu au mai putut face nimic decât să privească neputincioși la tragediile sociale care vin mâine din deciziile luate astăzi.

Terminologia confuză și, aparent, cu bune intenții, ar trebui să nu paralizeze atitudinile celor care văd adevărat din Adevărul întrupat. „Equality marriage”, „Safe schools”, „Superior rights of the children” etc, sunt cuvinte care materializează ceea ce Domnul Isus ne-a spus și ne-a prevenit de mult: „Atenție la lupii îmbrăcați în piele de oi”.

Sunt argumente printre creștinii evanghelici că noi, în imaginea Domnului Isus, trebuie să tăcem „ca o oaie mută înaintea celor ce o tund”, că Domnul Isus ar fi tăcut știind, cum spune Petru, ca oricum „toate lucrurile au să se strice”.

Domnul Isus a tăcut activ și dinamic, implementând și prin tăcere condamnarea lucrărilor diavolului. Noi suntem chemați la protest pașnic, nu violent și fizic, însă este diferența între tăcerea paralizantă și nepăsătoare și atitudinea de a arăta adevărul așa cum este.

Dinamica vieții de creștin ar trebui să ne motiveze prin ceea ce ne-a spus Domnul Isus: „Tatăl meu lucrează și eu de asemenea lucrez....”. Apostolul Pavel ne spune: „M-am luptat lupta cea bună....”.

Chemarea la lucrare, la lupta cea bună, ar trebui să ne apropie mai mult de Dumnezeu, dar și unii față de alții. Am rămas impresionat de cazul Bodnariu, care, printre altele, a atras la colaborare și apropiere pe mulți oameni, multe Biserici, apropiindu-i și unindu-i pentru o lucrare bună.

Când apatia, izolarea, răceala și... *nelegătura frățască* atinge puncte critice, Dumnezeu intervine și mai lasă să fie plătit un preț pentru ca să se trezească ceilalți.

Mult har și binecuvântare,

Daniel P. Nicolici

ADUNATE DE EMANUEL CĂIȚĂ-MÂNDRĂ

- * Ideal este ca nevoia să-ți fie ca o soră, (un medic de familie).
- * Nu am fost așezați pe Pământ ca să rămânem în memoria altora, ci ca să ne pregătim pentru veșnicie.
- * Scopul determinant al vieții este încrederea în Dumnezeu.
- * Când sunt singur, iar frații mei prea ocupați pentru a mă vizita, Domnul este cu mine. Să nu uit că oriunde m-aș afla, cu orice m-aș confrunța, Dumnezeu știe.
- * Nu toată lumea are un cuvânt de spus în viața ta; vei eșua dacă faci schimb de idei cu cine nu trebuie.

Până nu știi una bună nu încerca alta nouă,
Că la urmă, ține minte, le încurci pe amândouă.
Când vorbești, treieră vorba dacă vrei să faci ispravă,
Ca-n ce spui tu, să rămână numai boabe, nu și pleavă.
Greu e să înveți știința, să fii oricât de dibaci,
Da-i mai greu, una ca toate: să înveți să știi să taci.

PSALMUL 71 – RUGĂCIUNEA UNUI BĂTRÂN CREDINCIOS

Păstor Ștefan Mânzat



Nu știm cine a scris acest psalm, dar știm că a fost scris de un bătrân credincios. Câteva exprimări din psalm ne arată aceasta: „În Tine mă încred din tinerețea mea”, „Nu mă lepăda la vremea bătrâneții”.

Rugăciunea unui bătrân... Ce importanță are? Sunt rugăciuni celebre pe filele Bibliei, cum ar fi rugăciunea lui Solomon pentru Templu și poporul ales, rugăciunea de pocăință a lui Daniel, rugăciunea lui Neemia; dar rugăciunea unui bătrân...?

Dumnezeu nu prețuiește mai mult rugăciunea unui împărat decât rugăciunea unui bătrân. Când studiem rugăciunea acestui bătrân, să ne gândim cu respect la bătrânii Bisericii. La baza amintirilor bătrânilor credincioși stă experiența lor cu Dumnezeu, experiență în ceea ce privește mântuirea, trecerea prin încercări și necazuri, apoi mâna salvatoare a lui Dumnezeu intervenind în situații dificile. Când a scris Nicolae Moldoveanu cuvintele acestea?

„N-am să uit, Isuse, niciodată
Din ce greu, prin ce minune m-ai scăpat”.

Când a scris el această cântare? Iată ce spune un alt mare om al suferinței și al rugăciunii, R. Wurmbrand: „Fusesem împreună cu Nicolae Moldoveanu în închisoarea Gherla. Regimul era foarte aspru. Din când în când, gardienii strigau: «Toată lumea culcat!» Era iarnă. Nu aveam flanele, ce să mai vorbim de paltoane. Pe jos era beton rece, nu erau nici măcar paie. Prizonierii înjurau brutalitatea gardienilor. Moldoveanu nu proceda la fel. El credea că a lăuda pe Dumnezeu este mai bine decât să înjuri

pe comuniști. Cu un zâmbet minunat pe buzele sale, el spunea: *«Să nu uităm unde ne aflăm. Hai să-ți cânt cântecul pe care tocmai l-am compus cât am stat culcat la pământ»*. Era un imn plin de bucurie, nădejde și laudă, care se cântă acum în numeroase țări” (R. Wurmbrand/*De la suferință la biruință*).

Dar oare eu voi uita vreodată? Era prin anul 1983, cu două săptămâni înainte de Paști. Eram păstor la Biserica Biruința din Aradul Nou. Tocmai eram la ora de rugăciune când Miliția a intrat peste noi și ne-a ridicat, pe casierul Bisericii și pe mine. Vina noastră era că făcusem o modificare la construcția Bisericii fără aprobare de la autoritățile locale. Noi cerusem și insistasem, dar nu ni se aprobase această lucrare de construcție. Așa că am ajuns la sediul Miliției, unde am fost interogați de vineri până duminică. Dumnezeu a fost de partea noastră și iată că duminică dimineață ușile ne-au fost deschise și am fost lăsați să plecăm la casele noastre. M-am dus acasă și m-am spălat, apoi m-am dus la Biserică. Am găsit Biserica în rugăciune. Frați și surori se rugau Domnului pentru eliberarea mea. Ne-am bucurat de revedere și am mulțumit Domnului care a fost alături de mine în această încercare. M-a adus în mijlocul fraților mei la fel cum l-a adus pe Petru în casa lui Ioan Marcu, după ce Îngerul Domnului l-a izbăvit din închisoare.

Dacă ne întoarcem la psalmul bătrânului credincios, înțelegem că bătrânii obișnuiesc să facă mărturisiri de credință în ciuda slăbiciunilor. Iată-l pe acest psalmist, declarându-l lui Dumnezeu:
Și eu voi nădărdui pururea, Te voi lăuda tot mai mult. Gura mea va vesti, zi de zi, dreptatea și mântuirea Ta, căci nu-i cunosc marginile.

Voi spune lucrările Tale cele puternice, Doamne, Dumnezeule!

Voi pomeni dreptatea Ta și numai pe a Ta. (V.14-16)

În anumite privințe, slăbiciunile bătrâneții sunt asemănătoare cu țepușul apostolului Pavel (2 Corinteni 12:7-10), în sensul că Dumnezeu nu le înlătură, dar dă har în plus ca să le putem suporta. Idealul nostru, al tuturor, tineri sau bătrâni, este să trăim „așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos” (Tit 2:13).

27 MARTIE, PAȘTELE LA ENDEAVOUR HILLS



Cei mai mici credincioși din Biserică și-au mărturisit credința lor prin salutul creștin de Paști: „Cristos a înviat”.

În dimineața Paștelui, poporul Domnului a venit cu Bucurie la închinare. Peste Biserică au răsunat cuvintele: „Cristos a înviat!”, „Adevărat a înviat”. Păstorul Teofil Ciortuz a lăsat la o parte orice altă învățătură legată de Paști și a vorbit despre Semnificația Învierii. Dumnealui a citat pe apostolul Pavel din Romani 1:1-7, continuând:

„Cu adevărat, dovada că Isus este Fiul lui Dumnezeu este Învieria Domnului. Domnul este viu, s-a ridicat asupra morții, asupra

iadului și asupra păcatului, asupra lui satan, și a biruit. El este viu, căci Dumnezeu este un Dumnezeu al celor vii nu al celor morți. Credința în Învierea Domnului ne aduce o garanție – garanția mântuirii. Poate uneori îți spui că te-ai săturat de lumea asta, că nu mai ai nici un rost în viață. «Cuvântul este aproape de tine, în gura ta și în inima ta: Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit» (Romani 10:9). Și aceasta pentru că Dumnezeu te va privi prin jertfa Domnului Isus și te va vedea curat. Te va accepta ca pe fiu al Lui, va șterge tot trecutul tău. Toate acestea sunt posibile prin jertfa Domnului Isus Cristos, Mântuitorul”.

Iacob Cerbu

PAȘTELE LA BISERICA HARUL



Rugăciunile părinților m-au ajutat.



Nu am văzut nicăieri atâta dragoste ca în această Biserică.

În după amiaza zilei de Paști Biserica Harul a avut un serviciu divin special. La închinare au fost invitați câțiva oameni dintre cei mai uitați și neglijăți oameni. Este vorba de cei fără adăpost, care dorm pe străzi, pe sub poduri, oameni care sunt separați de societate. Biserica Harul se ocupă de acești oameni printr-o misiune de ajutorare și evanghelizare; și-a deschis ușile lăsând credincioșii să iasă ducând Lumina în întuneric, și să-i invite pe cei uitați afară să vină la Lumină. Doi dintre acești oameni au adus mărturiile lor, primite cu dragoste și duioșie de Biserică.

Tony a întâlnit pe Domnul într-o librărie. Ura, răutatea și necunoștința îl târăseră prin viață; trăind pe străzi, prin închisori, prin lumea iluzorie a drogurilor și alcoolului, cu dorință permanentă de sinucidere. Dar întâlnirea cu Domnul i-a schimbat inima, nu însă și adresa. Trăiește tot pe străzi, dar are cuvintele vieții pe care le împărtășește tuturor. Păstorul Dorel Brândaș l-a binecuvântat în această seară a Învierii.

Michael era și el la capătul drumului. Credincios fiind, a alunecat și el în acea vale a disperării. Neștiind ce altceva să facă, a început o perioadă de 21 de zile de post și rugăciune. „În a 22-a zi ați apărut voi în viața mea! Voi nu ați invitat la ospăț rudele și prietenii voștri ci pe noi, cei săraci și bolnavi. Vă mulțumim pentru că gătiți pentru noi și că ne oferiți așa un ospăț îmbelșugat”, a mărturisit el, cu lacrimi în ochi. Păstorul Daniel Brândaș l-a binecuvântat și l-a încurajat, la fel ca pe întreaga Biserică, să creadă în puterea rugăciunii.

Emanuel Titus Dan – AUTOBIOGRAFIE

Traducere Teofil Ciortuz

M-am născut în orașul Cluj din România pe 15 mai, 1933. Părinții mei, Ioan și Ana, ambii bapțiști, au făcut mari eforturi pentru a mă crește pe mine și pe cei cinci frați ai mei în Biserică și în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Tatăl meu s-a convertit la o credință vie în Isus Hristos în tranșeele primului război mondial, unde l-a primit pe Hristos prin predicarea unui capelan militar german. Când s-a întors acasă, el a devenit unul dintre promotorii credinței baptiste din orașul Cluj și din zona înconjurătoare, punând umărul cu râvnă la înființarea primei Biserici Baptiste Române din Cluj. Astăzi există trei biserici baptiste în Cluj, și zeci de alte biserici în regiunile învecinate, multe dintre acestea fiind înființate de tatăl meu. Prin munca și activitatea sa în frățietatea baptistă, el a fost foarte apreciat, iar în 1928 a fost ales ca președinte al Uniunii Tinerilor Bapțiști din România. În anul 1945 a fost ales ca președinte al Uniunii Baptiste din România și reales în 1948 în aceeași poziție. Pe parcursul acestei întregi perioade, până în anul 1963 când s-a retras, pentru a sprijini familia noastră și Biserica, el a lucrat ca administrator al Laboratorului Regional de Igienă din Cluj. După retragerea sa, a continuat să lucreze în cadrul Comunității Baptiste din Cluj care cuprindea mai multe județe.

Mama mea, după cum îmi amintesc, a lucrat la stat în funcția de contabil și chimist, în timp ce îl ajuta pe tatăl meu în lucrarea lui. Ea ne-a fost învățătoarea noastră de școală duminică și adevărata noastră educatoare de fiecare zi. Ea ne-a învățat cum să ne comportăm între oameni și ne-a predat viața creștină conformă Bibliei.

Când aveam șapte ani, al doilea război mondial a izbucnit în Europa, afectând și România. Din cauza condițiilor create de război, în 1940 întreaga mea familie s-a refugiat într-o altă parte a țării, în orașul Sighișoara. Am rămas acolo până în 1945, când ne-am întors în Cluj. Pe parcursul anilor din Sighișoara, am terminat primele patru clase primare, apoi mi-am reluat educația în Cluj, absolvind opt ani mai târziu bacalaureatul, în anul 1952.

Aceasta a fost o perioadă de răsturnare politică, tensiuni sociale și de transformare în România. Un guvern ateu a câștigat conducerea țării. Acest lucru a cauzat multor copii de credincioși greutăți în admiterea în universități, unii nefiind admiși deloc. Eu însumi am experimentat aceste dificultăți. Domnul m-a ajutat să intru la Institutul Politehnic din Cluj (acum Universitatea Tehnică din Cluj-Napoca). Aici, la Institut, pe lângă învățarea progreselor minunate ale științei, am avut, de asemenea, „șansa” de a gusta din cupa amară a persecuției religioase. Uneori această opresiune era manifestată în mod deschis, iar alteori era ascunsă în spatele unor foarte inteligente forme de infiltrare. În ciuda acestor greutăți, Dumnezeu m-a ajutat să-mi completez



educația mea acolo și să absolv cu una dintre cele mai mari medii din clasa mea. În iunie 1958, am primit titlul de inginer mecanic. În timpul studiilor mele de la Institutul Politehnic am fost recrutat în armată (la fel ca toți ceilalți studenți) ca să-mi îndeplinesc serviciul militar într-o unitate de rezervă, timp de cinci ani. După absolvire ca inginer mecanic, mi s-a acordat gradul de căpitan în rezervă în armata română.

Grija lui Dumnezeu în timpul acestor ani m-a făcut să văd clar marea Sa dragoste pentru mine și am decis să-L urmez cu fidelitate pentru tot restul vieții mele. Această decizie a dus la actul public prin care mi-am declarat credința mea personală și am primit botezul nou-testamental pe data de 27 iulie 1958.

Totuși, greutățile mele nu s-au sfârșit aici. Într-o vreme când inginerii erau la mare căutare, cererea mea era în mod constant respinsă. Motivul a fost că eram baptist, iar bapțiștii erau percepuți ca un fel de sectă. Astfel, a fost necesar pentru mine să părăsesc orașul meu natal și să mă angajez în locuri în care nu eram foarte bine cunoscut. Acestea au fost circumstanțele în care mi-am început lucrul ca inginer. Totuși, lucrurile nu s-au liniștit și nu am putut sta ascuns multă vreme. Așa cum Domnul Isus spunea ucenicilor Săi: „O cetate așezată pe un munte nu poate rămâne ascunsă, și nimeni nu aprinde o lampă ca s-o pună sub obroc” (Matei 5:14-15). Datorită implicării mele în Biserică am, fost descoperit și, în timpul unei întâlniri a personalului și a angajaților de la locul de muncă, am fost muștrat în mod public și mi s-a spus că nu mai pot continua să lucrez acolo decât dacă îmi părăsesc convingerile mele religioase „învechite” și „înapoiate”.

Mi s-au dat mai multe săptămâni de gândire și apoi „ultimatumul” a fost pronunțat. Din momentul în care am răspuns că vreau să rămân fidel convingerilor mele religioase și, de asemenea, să continui să activez în cadrul Bisericii baptiste, am fost exclus din organizația de tineret în care am fost membru și am fost transferat la o altă companie. Munca la care am fost repartizat era mai grea și era cu totul inferioară calificării mele profesionale. Deoarece presiunea asupra mea continua din motive de religie, am decis să părăsesc acel loc și să mă mut într-o altă parte a țării (1962).

Va urma



Mult har și multă pace!



În momentul de față, mă ocup personal de această familie, cu ajutorul Domnului și a celor care vor să se implice în această lucrare.

În primul rând, trebuie să le rezolvăm problema legată de actele de identitate ale unora dintre ei, iar, în al doilea rând, trebuie să le facem condiții de trăit mai umane. Am analizat două variante:

1. să le renovăm ceea ce au (schimbarea acoperișului + interiorul). Ar fi o cheltuială mai puțină, însă ei nu au acte.
2. să îi scoatem de acolo și să le căutam o altă locuință, dar asta ar fi o cheltuială mai mare.

În momentul de față suntem în punctul de analiză referitor la ceea ce am putea face pentru această familie; asta depinde și de fondul de care vom dispune. Ne rugăm ca Domnul să intervină și să ne ajute să putem duce la capăt această lucrare.

Dumnezeu să vă ocrotească și să vă sfințească, iar lucrarea mâinilor voastre să fie binecuvântată de El!

Cu dragoste frățească,

Păstor Oros Petru Ion, loc . Arad , telefon 0040722767621

Eben Ezer – 13 Martie 2016, Prima Biserică Baptistă Română din Australia

„Flăcăii obosesc și ostenesc, chiar tinerii se clatină; dar cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă și nu obosesc, umblă și nu ostenesc” Isaia 40:30, 31.

Această duminică a fost dedicată celor mai în vârstă dintre credincioșii Bisericii, care au adus închinarea lor Domnului, neuitând niciuna din binefacerile Lui.

Păstorul Ștefan Mânzat a împărtășit din Cuvânt:

„Căci Tu ești nădejdea mea, Doamne, Dumnezeule! În Tine mă încred din tinerețea mea. Pe Tine mă sprijinesc din pânțelele mamei mele. Tu ești Binefăcătorul meu încă din pânțelele mamei; pe Tine Te laud fără-ncetare (Psalm 71:5,6)”.

Corul Eben Ezer au adus închinarea lor prin cântări, s-au recitat poezii, iar familia Cerbu a prezentat... o cântare de drumeție:

*„În lumea aceasta sunt pribeag
Spre Cer eu mă îndrept cu drag.
Necazuri am de suferit,
În cer voi fi preafericit”.*

Întreg programul a fost condus, sub îndrumarea Duhului Sfânt, de către fratele Teofil Ciortuz, păstorul Bisericii.

Iacob Cerbu



Păstor Ștefan Mânzat



Fr. Iacob și sora Emilia Cerbu

BISERICA HARUL, ÎN ZIUA DE FLORII

La sărbătoarea intrării Domnului Isus în Ierusalim, (Floriile), la 20 Martie 2016 am avut ca invitați pe păstorul Corin Izvenariu, împreună cu păstorul asociat Adeniyi Ekine de la Biserica Dallas. Biserica, îmbrăcată în podoabe



sfinte, a adus închinare Domnului prin cântări, recitări, și a înălțat rugăciuni de mulțumire. Invitații au avut un mesaj de înălțare și glorie a Domnului Isus Cristos.

Domnul să binecuvânteze legătura frățască dintre Bisericile Dallas și Harul, și toate Bisericile unde Domnul este pus la loc de cinste. Laudă și onoare Lui.

Nelu Albu



VINEREA MARE LA SPERANȚA



În ziua de vineri, 25 Martie, Biserica Speranța Melbourne s-a adunat la crucea Domnului nostru Isus Cristos. Astfel, păstorul Daniel P. Nicolici a condus Biserica pornind de la jertfa lui Abel; trecând prin Egipt, unde Dumnezeu a ales mielul de jertfă al cărui sânge a separat poporul ales de mulțimea egiptenilor; amintind mărturia lui Ioan Botezătorul, ajungând la palatul lui Pilat din Pont, care a crezut că avea ultimul cuvânt în istorie, și s-a oprit la Golgota, unde sângele Mielului s-a vărsat pentru răscumpărarea omenirii din păcat. Nu Pilat a avut ultimul cuvânt ci Cuvântul lui Dumnezeu a răsunat prin glasul proorocilor și s-a împlinit la cruce, atunci când Domnul a rostit: „S-a isprăvit”.

Programul de închinare a fost împodobit cu minunate cântări ale corului condus de fratele Florin Filip.

VINEREA MARE LA BISERICA ENDEAVOUR HILLS

La 25 Martie, Biserica s-a strâns la sărbătoare. Păstorul Ștefan Mânzat a comparat jertfa Domnului Isus cu o grațiere adusă peste cei condamnați la moarte – iertare de pedeapsă, mântuire.

Dumnealui a amintit de cele mai mult de o mie de jertfe pe care evreii trebuiau să le păzească în vechime, a amintit de anumite legi care prevedeau pedeapsa capitală în cazul că erau încălcate. Dar conform Noului Legământ în sângele Domnului Isus, „...se vestește iertarea păcatelor; și oricine crede, este iertat prin El de toate lucrurile...” (Fapte 13:38,39).

Putem fi eliberați, grațiați, doar prin credința în Domnul Isus Cristos.

Iacob Cerbu



Fratele Maisam Mirbagheri, împreună cu soția, Rebeca, și copiii, Jeremy și Jasmina, și-au adus închinarea lor.

Nu fi necredincios, ci credincios

Păstor Gelu Bondor, Biserica Baptistă Adelaide

„Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd” (Evrei 11:1).



Este de remarcat faptul că Ioan nu folosește niciodată în Evanghelia sa substantivul „credință” și totuși verbul „a crede” apare de aproape 100 de ori. În celelalte trei Evanghelii luate împreună, verbul apare numai de vreo 35 de ori, iar Pavel îl folosește cam de 100 de ori în toate scrierile sale la un loc. Această simplă analiză, arată că interesul lui Ioan este să accentueze actul de a crede (ca opus conținutului credinței). Mai mult ca în oricare altă carte a Noului Testament, Evanghelia lui Ioan cere nu numai să credem (ceva), ci să credem în Isus.

Astfel deci, credința devine o chestiune de relație nu una de crez. Astăzi mulți aderă la un sistem de credință, mărturisesc un credeu, au numele scrise în registrele bisericii și totuși nu au o relație personală cu Domnul Isus. O relație începută prin nașterea din nou, și cultivată prin rugăciune, studiul regulat al Cuvântului scris, precum și de o comuniune cu Cuvântul cel viu, prin care și pentru care totul există. O relație în care Domnul are întâietatea.

Credința omului nu este produsul eforturilor personale, ci este darul lui Dumnezeu pentru om. Pavel vorbește despre „măsura de credință pe care a împărțit-o Dumnezeu fiecăruia” (Rom. 12:3).

Credința izvorăște dintr-o încredere în lucrările Domnului, nu se bazează pe vedere și duce la o dorință de a ne pune toate speranțele în El. Mulți oameni au văzut învierea lui Lazăr și totuși au ales să nu creadă originea divină a Domnului, din contră au dorit să-L omoare.

Credința este personală și transformatoare, deoarece ea depinde de o Persoană care S-a dovedit puternică și demnă de încredere. De aceea dacă credința noastră nu ne transformă continuu, tot mai aproape de Mântuitorul, ea nu este cea adevărată. Căci și dracii cred și ... rămân tot draci. De aceea, după ce omul primește credința, trebuie să o exerseze. Exersarea credinței este decizia prin care o persoană dobândește viața veșnică și puterea de a deveni un copil al lui Dumnezeu. Omul se marchează prin aceasta ca un membru al comunității lui Isus, și acceptă cu deplină armonie celelalte membre ale trupului lui Hristos, indiferent cât de diferite ar fi ele.

Credința este mijlocul prin care omul ajunge la mântuire. „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu” (Efeseni 2:8). Spurgeon, de asemenea, spunea: „Orice păcat afectează teritoriul lui Dumnezeu, dar necredința lovește în divinitatea Sa, îl acuză de minciună, tăgăduiește bunătatea Sa, își bate joc de atributele Sale, îi ponegrește caracterul, de aceea Dumnezeu urăște mai întâi și mai tare necredința, oriunde s-ar găsi ea.”

Credința nu este ce simțim independent de ceea ce stă scris, ci este mâna care apucă și nu se lasă de promisiunile lui Dumnezeu. C.S. Lewis confirmă aceasta, spunând:

„Acum... credința este arta de te ține de lucrurile pe care rațiunea ta le-a acceptat odată, în ciuda dispozițiilor tale (stărilor tale sufletești). Căci dispozițiile se schimbă independent de punctul de vedere pe care rațiunea ta îl acceptă.”

În acest context îl întâlnim pe Toma, un om ca și noi. Loial, deși puțin pesimist, în Ioan 11:16 îl vedem gata de a-L urma pe Isus chiar dacă s-ar putea să moară cu El, iar în 14:5 își recunoaște ignoranța în ceea ce privește locul unde Isus avea să meargă. Apoi este absent când Isus Se descopere celorlalți ucenici în ziua învierii (20:24). La auzirea experienței celorlalți cu o săptămână înainte, reacționează cu scepticism ca oricare dintre ceilalți, care, înainte de a-L vedea cu ochii lor, credeau că femeile care L-au văzut spuneau „basme” (Luca 24:11). El nu văzuse mormântul gol și nici nu L-a văzut sau auzit pe Domnul înviat ca ceilalți. Astfel, pentru Toma cel descurajat, a crede părea imposibil, de aceea se îndoiește și cere dovezi solide înainte de a-și pune credința în Isus Cel înviat.

Este o deosebire între îndoială și necredință. Henry Drummond spunea: îndoiala este onestă, caută lumina și spune: „nu pot să cred” în timp ce necredința este încăpățânată, mulțumită cu întinericul și spune: „nu voi crede”. Mari oameni ai lui Dumnezeu au avut îndoieli și au fost încercați de necredință. Ioan Botezătorul, după ce a recunoscut și botezat pe Domnul, a avut îndoieli și a trimis un ucenic la Domnul ca să-L întrebe dacă El este Mesia Cel așteptat. Ce frumos a știut Domnul să nu-l condamne pe slujitorul Său pentru îndoiala lui, ci din contră, a vorbit în

favoarea lui (Matei 11:2-11). Domnul nu i-a cerut să creadă fără dovezi ci i-a trimis dovezi.

Dovezile implică credința. Ele nu sunt demonstrații, de aceea, cei ce aleg să nu creadă, pot să o facă oricâte dovezi ar primi. Așa s-a întâmplat atât cu Botezătorul cât și cu Toma. Când au primit dovezile au acceptat să creadă. Toma nu a fost mai necredincios decât ceilalți ucenici. Și ceilalți au avut nevoie să-L vadă pe Domnul pentru a crede.

Toma apare astfel ca un model pentru noi, care citim raportul celor întâmplate, după aproape 2000 de ani și suntem provocați dintr-odată să credem. Pentru noi, credința devine realitate numai când ne este prezentată dovada concretă a învierii. Nici noi nu am văzut mormântul gol și nici nu am atins rănilor lui Isus. Dar vrem o dovadă.

Credința noastră nu este oarbă. Ne uităm la viețile noastre și probabil devenim descurajați când vedem puțină schimbare după atâția ani. Ne este greu să credem că ceva s-ar mai putea întâmpla cu noi care să ne schimbe. Am eșuat și am greșit de atâtea ori. Am căutat ceva mai bun în jur și nu am găsit decât pretenții.

Dar iată că după o săptămână, Isus, care a auzit provocarea lui Toma, se coboară la nivelul lui și-i răspunde așa cum a cerut el. Toma putea pe drept să fie lăsat în necredință și totuși Mântuitorul s-a coborât la metoda lui. Nu citim că la vederea Domnului, Toma, chiar a pus mâinile în locul cuielor dar citim că s-a închinat și L-a recunoscut ca Domn. De multe ori Domnul se coboară la nivelul micilor noastre teste, dacă vede că asta ar duce la acceptarea Lui de către noi, decât

să ne lase în necredință. Isus se lasă testat, se oferă să fie atins și pipăit. Apoi îl provoacă pe Toma să se schimbe din „*necredincios în credincios*” ca și ceilalți care după ce L-au văzut, L-au îmbrățișat cu credință. Văzându-și cerința îndeplinită, Toma răspunde: „*Domnul meu și Dumnezeuul meu!*” Astfel că cel mai mare îndoielnic al învierii produce cea mai mare mărturie a învierii Domnului.

Toma a primit ceea ce a cerut pentru a crede, și în final a crezut, dar a pierdut binecuvântarea pe care a rostit-o Domnul pentru aceia care aveau să creadă fără oportunitatea de a se atinge de urmele rănilor Domnului. Aceasta este exact poziția noastră, cei care ne trăim viețile și credința în zilele de azi, în această lume a necredinței.



Sâmbătă, 19 Martie, Rebecca Negrulj și Joshua Iacob ne-au prilejuit o mare bucurie cu ocazia nunții lor. Acest eveniment important din viața lor, a adunat împreună rudeni și prieteni din toată Australia, și a avut loc în Biserica Penticostală Română din Balga.

Programul a fost împodobit de cântări solo, duete, și de cântarea corului din Biserica Baptistă Română. Mesajele de nuntă au fost aduse de păstorul Ioan Bușan de la Biserica Baptistă și de păstorul David Vicary de la Biserica Eternity din Mirrabooka.

Recepția a avut loc la Fraser Function Centre din Kings Park. Ceva neobișnuit, și chiar nedorit, a fost ploaia pe care am avut-o aproape toată ziua, cu unele întreruperi. Sperăm totuși ca ea să le fie de bun augur și viața lor să le fie presărată cu "showers of blessings" până la sfârșit. Domnul Dumnezeu să-i ajute să rămână în legământul pe care l-au încheiat, să le fie călăuză pe drumul vieții și să le dea fericirea pe care și-o doresc.



Lidia Crișan

Vreau acasă, nene Barnevernet!

Simion Felix Marțian



Mă aude cineva, nene? Sau ești tanti? Că pe aici lucrurile sunt tare încurcate în privința asta. Cum am ajuns aici? Și de ce? Și unde-mi sunt părinții? Dar frățiorii?

Am înțeles că cei care se învârt în jurul meu, în această casă total străină, sunt „părinți surogat”. După logica mea infantilă (poți să mă contrazici dacă te ține „procesorul”), un surogat, adică înlocuitor, se folosește atunci când ceva nu mai funcționează. Sau lipsește.

Dar să înlocuiești părinții iubitori cu surogate este un gest criminal. Și tot după logica mea de copil, astfel de prostii uriașe fac adulții care nu au primit nicio palmuță la fund când au făcut prostioare.

Nene Barnevernet, mata ai avut mamă? D-aia de adevăratelea, nu surogat. Dacă da, trebuie să-ți amintești cum se percepe mama, cu un simț special. Al șaselea, căci de cinci simțuri am învățat la școală. Este simțul prin care atmosfera „ca la mama acasă” ne umple ființa. Prin simțul acesta, clătitele cu gutui și cu... dragoste sunt mai mult decât mâncare, intrând în patrimoniul spiritual al propriei ființe.



Și înghețata cu alune și dragoste. Nicăieri în lume acestea nu vor mai fi la fel. Nu vor fi „ca la mama acasă”.

Mângâierea mamei pe frunte, care alungă instantaneu durerea de cap, o simți cu inima, datorită legăturii create prin acest simț special. Și dacă ai avut parte de toate astea, cum poți să crezi că există surogate pentru ele? Sau ai amnezie? Căci altfel nu mai ești nici nene, nici tanti, ci un robot programat să distrugă relațiile bazate pe dragoste. Și o astfel de atitudine este satanică.

Nene Barnevernet, mă înfioară și acum lacrima mamei, pe care i-o surprindeam ștergându-și-o pe furiș când se ridica de pe genunchi. Se ruga pentru noi. Și Dumnezeu nostru, care pare să-ți fie străin, ascultă rugăciunile. Nu-L mânia, nene.

Aveți surplus de surogate? Dacă ai accepta sugestii de la mine, așa micuț cum sunt, ți-aș spune ce să faceți cu ele. Am cunoscut copii orfani. Lor le-ar prinde bine astfel de părinți. Sau celor abandonați. Acesta este rolul înlocuitorilor.

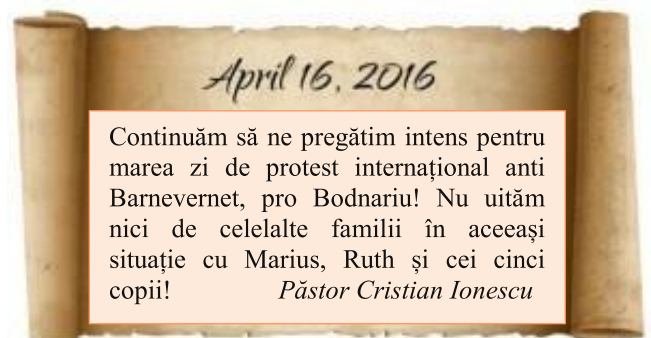
Dar eu am păriți și vreau acasă. Acesta este interesul meu. „Interesul superior al copilului”, pe care-l trâmbițați. Vreau educația sănătoasă de la părinți, ca să nu ajung ca matale, făcând prostii la maturitate. Cum este răpirea copiilor din familii.

Nu te impresionează lacrimile unui copil, nene? Vezi că inima „surogat” nu funcționează?

Vreau acasăăăă! Vreau să-mi ștergă mama dulceața de pe față, după ce mă voi fi săturat de clătite, vreau să mă hârjonesc cu frații mei și vreau să mă arunce tata sus, sus, până la cer, apoi să mă prindă în brațe și să-i aud în ureche șoapta: „Mulțumesc Domnului pentru voi!”

Dacă n-ai avut parte de un astfel de cămin, te invităm pe la noi. Să vezi ce clătite face mama. Și-o să te învăț și un cântec despre Domnul Isus. O să-l cântăm cu toții.

Vreau acasăăăăăă!



Unde-L cauți tu pe Domnul

Nicolae Moldoveanu

Unde-L cauți tu pe Domnul, suflete iubite?
printre morți și printre lucruri neînsuflețite?

– O, nu-L vei găsi aicea, nici o veșnicie,
căci El e Izvor de viață și nădejde vie,
nesecat izvor de viață și nădejde vie!

Unde-L cauți tu pe Domnul? Pe cărarea lumii?
Printre fiii ei născuți din aluatul humei?

– O, nu-L vei găsi, că-n lume e-mpărat minciuna,
iar Isus e Adevărul sfânt pe totdeauna,
Adevăr neînfrânt și tare, sfânt pe totdeauna.

Unde-L cauți tu pe Domnul? Printre frați și rude?

Oricât L-ai striga aicea, glasul nu-ți aude.
El e-n Templu, pe Altarul rânduie de Tatăl,
nu-L găsești în altă parte – vin aici și cată-L,
căci zadarnică ți-e truda – vin aici și cată-L.

Cum îl cauți tu pe Domnul? Prin știința firii?
tu nu știi că ea e roadă a nelegiuirii?

– O, nu-L vei găsi, căci locul Lui e curăția,
cine-și leapădă păcatu-l simte părtășia.
De-mbraci hainele luminii, tu-l simți părtășia!

Ieși afară din cetatea lumii blestemată,
Ieși din firea ta robită de adânci păcate
și grăbit să vii la Domnul, dincolo de Poartă,
El ți-aduce mântuire, și păcatu-ți iartă.
Te acoperă cu viața și păcatu-ți iartă!

Vino, să urmezi cărarea vieții care duce,
prin Golgota neuitată, prin ocări și cruce,
sus în Cerul veșniciei plin de strălucire,
unde locuiește Domnu-n har și fericire,
lângă El pe veci te-așază, Domnu-n fericire!

BALADA UȘIERULUI

Constantin Oprănescu

De câte ori nu m-am oprit
‘Nainte de-a intra
Din depărtare am privit
Tânjind, la Casa Ta.

De câte ori n-am plâns în prag
Rănit, însângerat...
De câte ori n-am vrut să sparg
Zăvorul încuiat.

Dar într-o zi, din depărtări
Și-atâta de aproape,
Sărutul tainicei chemări
Mi-a strălucit pe pleoape.

Și am văzut că ușa Ta
A fost mereu deschisă,
Iertarea-n prag mă aștepta
În palma Ta întinsă.

O, Doamne...
Când m-ai primit în Casa Ta
Am plâns întâia oară,
Am plâns pe cei din urma mea,
Pe cei rămași afară.

Am plâns pe cei ce rătăcesc
Sub bolta-ntunecată,
La ușa Ta apoi se-opresc
Și cred că-i încuiată.

Am plâns pe cei îngenunchiați
În pragul Casei Tale,
Cei doborâți și-nsângerați
Ce lupi le dau târcoale.

Am plâns pe cei care privesc
Fereastra-Ți luminată,
În luciul ei se oglindesc
Și nu-ndrăznesc să bată.

O, Doamne...
Îmi plec genunchii la pământ
Și-un lucru doar îți cer,
La ușa Templului Tău Sfânt
Să mă așezi străjer.

Când va veni un cerșetor,
Un om flămând, hoinar,
Am să-i aduc un colțișor
Din pâinea de pe-altar.

Un om din crâșmă de-o-ncerca
Târându-se să iasă,
L-oi înveli cu haina mea
Și l-oi culca în casă.

O, Doamne...
Un orb la porți de s-ar opri
L-oi fi toiag pe cale
Și ochi să-i fiu, să-i pot citi
Cuvântul gurii Tale.

Un hoț fugar de-o încerca
Să scape de osândă,
Puțin doar ușa-i voi crăpa
‘Năuntru să se-ascundă.

O păcătoasă de-oi afla,
Ce lumea o alungă,
Sub cruce o voi așeza
Păcatele să-și plângă.

Un frate de-o-ncerca, apoi,
Din Templul Tău să iasă,
Cu drag să îl aduc-napoi,
Să îl întorc acasă.

O rândunea de-o rătăci
De casa părintească,
În Templul Tău o voi primi
Un cuib să-și construiască.

O, Doamne...
Trimite robii Tăi cei buni
Cu candelă aprinsă,
S-aducă orbii-acestei lumi
Pe porțile deschise.

Un singur lucru vreau să-Ți cer
Stăpâne, încă o dată:
Îngăduie-mi să-Ți fiu străjer
La poarta-Ți încă descuiată.

Oamenii care au contribuit la răstignirea Domnului Isus

Citind relatările evangheliștilor, vedem oamenii care au contribuit la răstignirea Domnului Isus, și care au fost motivele pentru care ei L-au urât atât de mult pe Fiul lui Dumnezeu. Este important să vedem lucrul acesta pentru că doar atunci vom înțelege lucrul esențial care privește răstignirea Domnului Cristos, și anume că El a fost răstignit pentru păcatele noastre.



PĂSTOR CORNEL GHIȚĂ

1. Iuda Iscarioteanul.

Astăzi există o tendință tot mai mare de a-l scuza pe Iuda. Iuda, spun unii, a fost un patriot onest, care a ajuns la concluzia că Domnul Isus este un pericol pentru națiunea evreiască. Domnul Isus a fost vândut pentru a salva poporul Israel, pentru a evita un conflict deschis cu romanii. Alții sunt de părere că Iuda a dorit să forțeze mâna Domnului Isus, Să-L determine să acționeze împotriva romanilor. În acest fel, Domnul Isus ar fi fost obligat să-și exercite puterea divină și să dovedească în felul acesta tuturor, că El este Mesia. Iuda a dorit să-L testeze pe Cristos. El nu a fost sigur dacă El este Mesia. Dacă El ar fi fost arestat, aceasta ar fi limpezit situația. Dacă El este Mesia, se va elibera, iar dacă nu, El este un impostor care merită să moară.

Cât de ingenioase sunt aceste explicații. Totuși niciuna nu are niciun suport Biblic. Lucrul evident și spus foarte clar de evangheliști este că Iuda L-a trădat pe Domnul Isus pentru bani. Ioan spune: „El a fost un hoț” (Ioan 12:6).

De ce este această tendință modernă de a-l scuza pe Iuda? Un răspuns poate fi deoarece noi înșine ne asemănăm foarte mult cu Iuda, dar nu vrem să recunoaștem. Motivul în spatele a ceea ce Iuda a făcut, a fost lăcomia. Iuda este o ilustrație foarte bună a ceea ce spune apostolul Pavel: „iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor.”

Sunt oameni care fac orice pentru bani. Aceștia nu sunt numai criminali, ci pot fi oameni de afaceri, politicieni, avocați, judecători, chiar oameni foarte bogați, etc. Un preot catolic, Francis Xavier, a spus că a auzit mulți oameni mărturisindu-și păcatele, dar nu a auzit pe nimeni mărturisind păcatul lăcomiei. Lăcomia și dragostea de bani sunt așa un păcat așa

de grav. Mulți, ca și tânărul bogat, au renunțat la Domnul Isus pentru că au avut prea multe averi, și s-au încrezut în bogățiile lor, au iubit mai mult banii și posesiunile lor materiale, decât pe Dumnezeu.

2. Soldații.

Se poate spune că ei și-au făcut datoria. În mod evident acești soldați au recunoscut că Domnul Isus era diferit. Sutașul a spus: „Cu adevărat acesta a fost Fiul lui Dumnezeu.” Păcatul soldaților a fost indiferența. În timp ce Domnul Isus era răstignit pe cruce, soldații împărțeau între ei hainele Domnului Isus, iar pentru cămașa Lui au tras la sorți. Cel mai mare păcat față de cineva este nu să-l urăști, ci să fii indiferent față de el. Dar un păcat și mai mare decât acesta este să fii indiferent față de Domnul Isus.

Marea majoritate a oamenilor au timp pentru serviciul lor, pentru lucrurile pe care vor să le facă, pentru plăceri, afaceri, etc. Dar nu au timp pentru Dumnezeu. Indiferența este păcatul care îi separă pe foarte mulți oameni de Dumnezeu. Contrar a ceea ce gândesc foarte mulți, noi nu trebuie să comitem un păcat foarte grav pentru a fi pierduți. Noi suntem pierduți dacă rămânem indiferenți față de chemarea plină de dragoste pe care Dumnezeu ne-o face prin Evanghelie.

3. Irod.

De ce nu l-a eliberat Irod pe Domnul Isus? De ce și-a bătut joc de Cristos? Deoarece Irod trăia cu nevasta fratelui său. Păcatul lui Irod a fost imoralitatea. Cele mai multe divorțuri sunt cauzate de infidelitate, de adulter.

C.S. Lewis a spus: „Castitatea (curăția sexuală) este cea mai nepopulară virtute creștină.”

Cei mai mulți oameni îl resping pe Cristos nu din motive intelectuale, ci din motive morale. Mulți cred în Cristos, dar nu vor să-L urmeze, pentru că ei spun: „Nu pot să țin.”

4. Caiafa.

El s-a temut că Domnul Isus va fi un conducător rival și îi va umbri puterea lui și a familiei lui. Păcatul lui Caiafa a fost mândria. Cuvintele lui: „este mai bine să moară un singur om decât să moară tot norodul” dovedesc că el a vrut să țină de putere.

Lord Acton a spus: „Puterea întotdeauna corupe și puterea absolută corupe în mod absolut.”
Caiafa a pus interesul personal înaintea Domnului Isus. Înainte de el și după el au fost atâția oameni care au căutat prestigiu și putere. Dar în spate a fost egoism și mândrie. John Stott a fost întrebat de un student să spună într-o frază ce este creștinismul. Stott i-a răspuns: „Domnul Isus vrea să intre în centrul vieții tale și tu trebuie să te muți la periferie.”
„Ooo, în mod sigur nu-mi place ideea descentralizării,” a spus acel tânăr.

5. Marii preoți.

De ce au vrut marii preoți să-L răstignească pe Cristos? Marcu dă răspunsul și ne spune că Pilat și-a dat seama că din invidie L-au dat în mâinile lui (Mc.15:10). Păcatul preoților a fost invidia. Majoritatea oamenilor nu cred că invidia este un păcat grav. Dar invidia marilor preoți i-a condus pe ei la a-L da la moarte pe Domnul Isus.

Hrisostom a spus: „Așa cum o molie roade o haină, așa invidia consumă pe un om.” „În mod trist, dar oamenii religioși sunt în mod particular înclinați spre invidie,” spunea Val Grieve, avocat.

Marii preoți au putut fi oameni religioși sinceri, dar geloși pe Domnul Isus și pe popularitatea Lui. Invidia pe care au avut-o față de Domnul a ajuns să-i facă să-L urască atât de mult pe Domnul încât să contribuie cu bucurie la moartea Fiului lui Dumnezeu.

Sunt trei forme în care un om poate manifesta invidia:

*Ne place să auzim pe cineva vorbind de rău pe aceia pe care noi îi invidiem.

* Ne place să lovim noi înșine în cei care ni se par mai sus decât noi și să-i aducem la nivelul nostru.

* Ne place să fim invidiați. Ce serviciu are, ce casă are.... Îmi place să văd cum crapă de ciudă.

O poveste din Grecia spune despre doi sportivi dintr-o localitate care erau mereu în competiție între ei. Unul dintre ei a fost întotdeauna puțin mai bun decât celălalt și mereu a ieșit campion. Oamenii din localitatea lui au înălțat o statuie pentru acel sportiv. Rivalul lui, măcinat de invidie, s-a dus în fiecare noapte și a săpat sub postamentul statuii. Statuia a căzut pe el și el a murit.

6. Pilat.

Pilat a știut că Domnul Isus a fost nevinovat. Păcatul lui Pilat a fost frica. Pilat, deși era convins că Isus Cristos este nevinovat, nu L-a eliberat deoarece s-a temut că dacă Îl eliberează pe Domnul Isus, va fi raportat la Cezar, și își va pierde funcția de guvernator.

Biblia spune că frica de oameni este o cursă.

Adeseori când un om vine la Domnul Isus el este ridiculizat, batjocorit. Este nevoie de curaj pentru a fi un creștin. Este atât de ușor să fii fricos ca și Pilat.

Păcatele celor care au contribuit la răstignirea Domnului Isus au fost: **lăcomia, indiferența, pofta, invidia, mândria, frica**. Atunci când te faci vinovat de unul sau mai multe păcate din păcatele acestea, practic, tu ești un urmaș al unuia din aceste personaje și dacă ai fi trăit în vremea aceea și ai fi avut poziția lor, și tu ai fi procedat exact la fel cum au procedat ei. Dragul meu cititor, înțelegi tu oare că Isus Cristos a fost răstignit pentru păcatele noastre, că El a fost străpuns pentru fărâdelegile noastre ?

BINECUVÂNTARE LA BISERICA MARANATA

Pe data de 20-Mar-2016 la serviciu de Duminecă dimineată, familia Ștefan și Christine Stinean și-au adus fetița, cu numele Sofie, la binecuvântare.

Biserica Maranata, împreună cu familia lărgită Secară, s-a bucurat, într-o atmosferă de închinare, să vadă o tânără familie care-și aduce copiii la binecuvântare, și caută să-i învețe Calea Domnului.

Păstorul Bisericii, Cornel Ghiță, a binecuvântat acest prunc, în numele Domnului. Dumnezeu să binecuvânteze toți copiii noștri.



Ovidiu Buzgău (din partea lui Ștefan Stinean)

MOARE CARLOS

Constantin Oprănescu din cartea *Păstorul trist*



Cu câteva luni bune în urmă, în vară, pe la prânz, într-o duminică, ne întorceam de la Biserica - Păstorul cel tânăr și eu. Păstorul cel tânăr conducea cu viteză pe Tonkin Highway când sună telefonul mobil. John Little, în mare panică ne dă de știre:

- Părinte, vino repede că moare Carlos.

- Venim acum, și ne-am dus glonț.

În vremea aceea Carlos locuia într-un apartament în Osborne Park. Când am intrat noi s-a făcut liniște. Erau mulți români acolo, oameni din lumea interlopă, pe unii îi cunoșteam, pe alții nu. John Little a încercat să facă prezentările:

- Bă, ăsta e Costică pocăitu', și ăsta e păstoru'... Cum te cheamă părinte, săru'mâna matale...

- Taci, bă, că ești beat, îl întrerupe Marcus – un uriaș din Bihor pe care îl cunoscusem la Vasile Turbatu. Se întoarce spre Tânărul păstor cu mult respect și reverență:

- Sărut mâna părinte, mulțumim că ați venit. Nu știm ce să facem cu țiganul ăsta că nu vrea să-l ducem la spital, moare cu zile...

Păstorul cel tânăr se uită nedumerit în jur și întreabă:

- Unde este?

- Veniți încoa. Ne duce în camera alăturată. Carlos era întins pe pat, John Little, ca o umbră, îi era de ajutor. Carlos respira greu, tușea și scuipa sânge într-o cutie. John Little îl ștergea la gură și îi servea câte un strop de lichior franțuzesc – „ăsta te vindecă și de băătăuri” – își dă el cu părerea și trage și el un gât bun din sticlă.

Ne apropiem de pat. Păstorul cel tânăr își pune mâna pe pieptul lui și începe o rugăciune în șoaptă, parcă tainică. Era liniște. Nu știu de ce dar m-am simțit bine în acel loc de jale, de moarte.

- Amin, Domnul să fie cu tine pe ultimul drum. Păstorul cel tânăr încheie rugăciunea. Trecem în camera unde era lumea bună.

- O mai duce, părinte? Vasile Turbatu e curios.

- Dumnezeu știe, El ne are zilele însemnate la toți.

M-am uitat la oamenii adunați în aceste momente de tristețe. Erau lângă prietenul lor, îngrijorați de viața lui. Mai o bere, mai o înjurătură, îl compătimeau așa cum știau ei mai bine, așa cum simțeau ei. Am zis cu o voce înceată:

- Fraților, suntem toți români, suntem toți creștini, să ne plecăm genunchii și să ne rugăm Domnului.

Minune mare... În tăcere toți au îngenuncheat, fiecare în locul unde se afla. M-am rugat Domnului în acel loc o rugăciune a durerii, o rugăciune pentru aceste suflete înșelate de satana, pentru Carlos care era pe moarte, tușea și scuipa sânge și asculta din camera alăturată. Și toți au spus „Amin”.

- Noi o să plecăm acum, dar aș vrea să știu dacă are cineva nevoie de o Biblie în românește. Am așteptat un pic...

- Eu vreau o Biblie. Era un bărbat tânăr pe care îl vedeam pentru prima dată. I-am dat o Biblie nou-nouță, mai aveam o mulțime, dormeam cu ele sub pat.

- Noi plecăm acum, spune Păstorul cel tânăr. Eu sunt nou prin părțile astea ale lumii, nu vă cunosc, totuși, vă iubesc și am să mă rog pentru voi. Rămâneți cu bine. Pe când strângeam mâna la unul și la altul, Marcus, uriașul din Bihor, a început să cânte cu o voce caldă:

O dată l-am văzut trecând,

Cu turma pe Păstorul Blând

Mergea cu turma la izvor

Blândul Păstor, Blândul Păstor...

Eram aproape de ușă; m-am uitat în urmă la acești oameni călătorind prin valea plângerii, și i-am iubit. Marcus cânta cu ochii închiși:

O oaie ce căzuse jos

A ridicat-o El duios,

Și-a dus-o-n brațe iubitor,

Blândul Păstor, Blândul Păstor.

Am coborât scările spre parcare umăr la umăr cu Păstorul cel tânăr, tăcuți... Ce să mai spunem?... Se auzea în urma noastră glasul cald și trist al lui Marcus:

*Dar mai târziu L-am întâlnit
Cu spini era împodobit.
Într-o mulțime de popor,
Blândul Păstor, Blândul Păstor.*

*Atuncea oile-au venit,
Pe cruce, sus, L-au răstignit,
Iar El plângea de mila lor,
Blândul Păstor, Blândul Păstor.*

Și pentru că parcă simțeam că am lăsat ceva neterminat în locul acela, seara, m-am întors împreună cu Păstorul. John Little se învârtea în jurul patului. L-a sprijinit, și Carlos s-a ridicat de pe pat și s-a mutat pe o canapea comodă, joasă. Îi spune lui John:

- Bă, du-te acasă, este târziu de-acum.
- Mă duc, mânca-ți-aș, da-mi trebuie și mie de un autobus, un taxi, ceva. Carlos îi pasează un ghemotoc de bani, scump autobuzul în zona asta... Îi spune la despărțire:
- Vino mâine dimineață să vezi dacă mai trăiesc.
- Vin, mânca-ți-aș, să n-am parte. Sărut mâna părinte, baftă, și iese în noapte.

Păstorul se așază lângă Carlos, plin de pacea Duhului Sfânt. Îi spune:

- Prietene scump, s-ar părea că zilele îți sunt numărate. Nu ai vrea să faci legământ cu Domnul Isus și să scapi de mânia lui Dumnezeu?
- Vreau, părinte.
- Pune-te pe genunchi și repetă după mine. Costică, pune-ți mâinile peste el. Păstorul îl conduce pe Carlos într-o rugăciune de dedicare, rugăciunea păcătosului care zărește o rază de lumină răsărind în beznă.

Era târziu, zece, zece și jumate, eram toți trei obosiți. L-am lăsat pe Carlos în singurătatea lui peste care chemase prezența lui Isus. L-am lăsat cu Domnul și am ieșit în noapte. În mașină, după un scurt timp de liniște, Păstorul îmi spune:

- Trebuia să-l botez, să-l fi tras în baie, umpleam cada și-l botezam. Nu știu dacă se va mai ivi altă ocazie. Nu s-a mai ivit ocazia ca să fie botezat Carlos, The Spanish Gipsy. La scurt timp a dispărut, am auzit că niște doamne miloase îl internaseră la o casă de... *tranziție*. Acum este deja *transferat*. Unde? Dumnezeu știe... La scurt timp după aceea tânărul Păstor i-a ținut o scurtă cuvântare deasupra gropii. Câțiva oameni diferiți au aruncat câte un pumn de țărână peste sicriul negru. Adios, Carlos, The Spanish Gipsy. Să ne vedem în rai.

La spartul târgului

Daniel Chirileanu

Joi, am ieșit în piața mare să vând,
La schimb, ori pe valută,
Camera mea de rugăciune.
...Așa nemobilată cum era,
Cu scaunul și masa rablagită,
Cu ușa scârțâind și cu pereții goi!
Dar nimeni n-a-ntrebat cât vreau pe ea.

Eu o dădeam și de pomană.
Voiam puțin:
doar bani pentru-un păstor,
o minge și-un tricou multicolor.

Toți trecătorii se uitau cu zâmbet
Ca la un depășit,
Ieșit să-și vândă chilioara și năravul
Aproape dispărut, chiar și la schit...

Doar un Străin, cu-accent nedeslușit
Privi la mine și la cămăruța mea.
Îl văd intrând în ea...
Și scoase-afară masa rablagită, scaunul
și goliciunea cuibărită-n beznă grea.

Apoi, chemându-mă, îmi spuse:
„Te ajut s-o ducem înapoi.
O zugrăvim, facem plăcut și bine,
Apoi în fiecare zi vei vrea să ne-ntâlnim acolo
amândoi!...”

Era-ntr-o joi, în piața mare,
Când am ieșit să-mi vând odaia de-nchinare.
Am înțeles că eu aveam doar o celula de-nchisoare.
Dar El m-a ajutat s-aduc în ea minuni și soare.

Azi, nici prin gând
Nu-mi trece s-o mai vând!...

Proiectul guvernamental: „ȘCOALA ÎN SIGURANȚĂ”

Daniela Ion, membră a Women Lawyers of W. A.



Orice părinte sau persoană care aude de proiectul guvernamental numit „Școala în siguranță” se gândește la un plan care prevede asigurarea unui climat lipsit de orice pericol într-o școală și un mediu în care toți elevii își pot desfășura o activitate normală. Ce reprezintă în realitate acest proiect?

În numele anti-intimidării, programul „Școala în siguranță” îi încurajează pe băieții, care cred în mintea lor că sunt fete, să se îmbrace și să se poarte ca o fată, ba chiar să folosească și toaleta fetelor, și au ca motto: „Sexul nu înseamnă uniformă”. Inițial acest proiect s-a vrut a fi un plan prin care niciun copil să nu mai fie intimidat sau agresat la școală, însă se pare că acest program a început să fie folosit în promovarea și încurajarea teoriei sexului.

Programul „Școala în siguranță” promovează web site-ul *Minus 18*, site înființat de către Guvernul statului Victoria și care sfătuiește fetele cum să-și lege sânii pentru a nu le mai crește. Programul „Școala în siguranță” a fost semnat de către 500 de școli australiene care îi

încurajează pe cei 330.000 de elevi să folosească site-urile respective. Cu câteva săptămâni în urmă, directorul liceului „Newtown Performing Arts” din Sydney, le-a permis băieților care... *se simt fete*, să vină la școală îmbrăcați în uniformă de fată. De asemenea, conducerea școlii le-a spus băieților care se simt fete că pot folosi toaleta acestora.

Care sunt consecințele legale ale acestui proiect?

Wendy Francis, purtătoarea de cuvânt a organizației Australian Christian Lobby (ACL), a precizat pe site-ul organizației că Guvernul a cheltuit \$8 000.000 pentru acest program care, în timp, *va fi o bomba cu efect întârziat, deoarece mulți dintre copiii și tinerii încurajați să-și schimbe sexul acum, vor da statul în judecată în viitor pentru suferințele psihice suferite*. Francis a mai spus că ACL cere Parlamentului Federal și celor locale să revizuiască programul „Școala în siguranță” și să interzică promovarea oricărui material care ar putea provoca suferințe fizice și psihice, menționează aceeași sursă.

Care a fost reacția autorităților?

Președintele Parlamentului din Queensland a refuzat aprobarea unei petiții electronice prin care se cerea promovarea prin programul „Școala în siguranță” a site-ului *Minus 18*, deoarece limbajul folosit era trivial. Wendy Francis de la ACL a declarat pe site-ul organizației că acest program „*îi încurajează pe copii cum să treacă de filtrele de protecție de pe internet pentru a putea folosi site-urile destinate adulților*. A fost un șoc să aflu că susținătorii acestui program le-au spus părinților că nu este nimic indecent și deplasat în acest proiect, că Parlamentul din Queensland a refuzat promulgarea legii pe motiv că are idei diferite de ale lor”. De asemenea, Lyle Shelton, directorul ACL, a spus că *de când s-a schimbat definiția căsătoriei în țări ca Irlanda și Canada, programele ca „Școala în siguranță” au devenit obligatorii*”.

Guvernul din Alberta (Canada) a dat publicității un ghid prin care cere înființarea unor școli doar pentru homosexuali, trans-sexuali etc. În plus, ghidul respectiv le permite copiilor să-și aleagă propriul prenume care-i reprezintă, și personalul școlii este obligat să le respecte decizia.

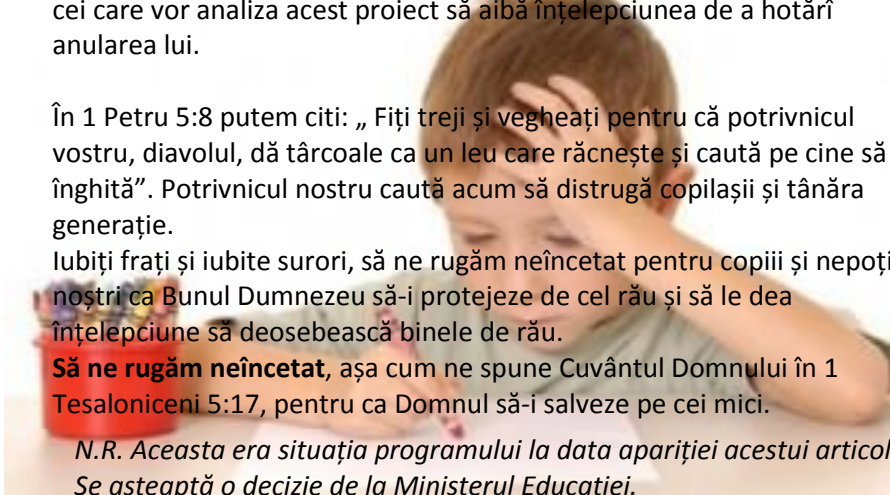
În urmă cu câteva săptămâni, Primul Ministru Malcolm Turnbull a cerut revizuirea programului „Școala în siguranță”. Să ne rugăm Domnului ca cei care vor analiza acest proiect să aibă înțelepciunea de a hotărî anularea lui.

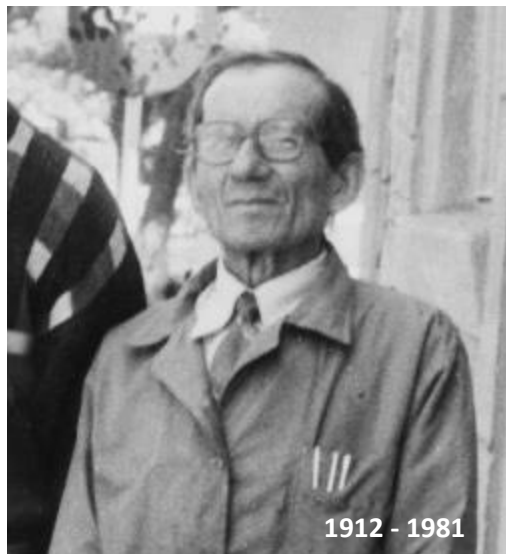
În 1 Petru 5:8 putem citi: „Fiți treji și vegheați pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită”. Potrivnicul nostru caută acum să distrugă copilașii și tânără generație.

Iubiți frați și iubite surori, să ne rugăm neîncetat pentru copiii și nepoții noștri ca Bunul Dumnezeu să-i protejeze de cel rău și să le dea înțelepciune să deosebească binele de rău.

Să ne rugăm neîncetat, așa cum ne spune Cuvântul Domnului în 1 Tesaloniceni 5:17, pentru ca Domnul să-i salveze pe cei mici.

N.R. Aceasta era situația programului la data apariției acestui articol. Se așteaptă o decizie de la Ministerul Educației.





„Încă nu era amiază, iar eu aveam de terminat niște lucrări urgente. Deodată, am simțit că trebuie să părăsesc lucrul și să merg în partea de miazănoapte a orașului. Eram sigur că Dumnezeu mă trimite acolo. Domnul mă zorea, dar eu țineam morțiș să-mi termin lucrul. Călăuzirea fiind urgentă, m-am sculat în picioare, m-am îmbrăcat, am încuiat ușa și am plecat.

Mergeam repede pe drum, ca să răscumpăr din timpul pierdut. Domnul era cu mine și știam că voi ajunge la țintă, deși nu știam unde merg. Mergeam pe dibuite și totuși eram dus cu mare precizie. Domnul nu greșește în călăuzire. Nu-mi era teamă că voi greși adresa, pentru că Domnul era cu mine și Domnului nu-l era frică.

Mă bucuram pentru că în călăuzirile directe, precise și urgente, se ascunde multă bucurie. Nu degeaba vorbește apostolul Pavel despre „carul de biruință” (2 Cor. 2:14), pentru că în acest car toate se termina cu bine. Domnul conduce acest car și El nu poate falimenta.

După scurt timp, mă aflu la patul unui tânăr bolnav, încărcat de păcate și fărădelegi. Își recunoștea pe deplin starea, și tocmai aceasta îi producea deznădejdea cea mai mare. Căuta, zbuciumându-se din greu, vreo lumină în întunericul vieții sale, care începea să se unească cu întunericul veșnic, dar nu găsea nimic. Din întuneric se scufunda în și mai mare întuneric. De durere și de supărare scrâșnea amarnic din dinți, se învelea cu pătura peste cap și nu vorbea nimic.

Dar Cel ce vede totul l-a văzut și l-a cercetat. Când a auzit despre mântuirea minunată, lumina cerească a

început să se scurgă în sufletul lui. A stat liniștit, apoi, mirat, m-a întrebat:

– Cum? Și eu ... pot fi spălat de păcate?

– Da, i-am zis, sângele lui Isus Cristos te spală de orice păcat. Păcatele tale nu vor mai fi asupra ta, ci asupra Lui (Isaia 53:6).

– Atunci, roagă-te pentru mine, mi-a spus el.

Pacea și seninătatea i-au umplut sufletul. Cei din familia lui au rămas uimiți de schimbarea ce s-a făcut în viața lui.

Acesta a fost unul din cazurile rare, când un om, în ceasul al unsprezecelea, a primit mântuirea. Înainte ca să vină sudorile reci ale morții, sângele lui Isus Cristos a trecut peste el, spălându-i păcatele. Peste câteva zile a murit. Și, dacă toată activitatea mea de un an ar fi fost mărginită de Domnul numai la cazul acesta, nu aș fi îndeajuns de vrednic ca să-l mulțumesc”.

„E greu să fii tânăr și credincios. De multe ori m-am gândit: ce bine ar fi să fiu mai în vârstă, mai așezat.

Dar uneori mă forțez să țin focul fericirii în mine și nu pot. Sunt prea mic pentru fericiri așa de mari.

Aseară, de pildă, eram așa de plin de bucurie, atâta fericire mă copleșea! Pentru că prezența lui Dumnezeu se arătase dincolo de punctul ei obișnuit. Ceea ce am simțit eu îmi plăcea și lui Dumnezeu și mie. Și totuși este greu să porți atâta fericire ca tânăr. De aceea sunt eu vesel și bine dispus și, câteodată, fac câte o zburdălnicie și râd cu poftă. Nu mă mai pot stăpâni de atâta voieșie și fericire care clocotește în mine!

Odată, i-am spus gazdei mele: „Nu știi pe nimeni care ar vrea să scape de o conștiință murdară? Nu știi niciun suflet care ar vrea să fie mântuit?”

Nu mai puteam suporta puterile spirituale care se adunaseră în mine. Trebuia să le eliberez, să le las să iasă prin mine. Căutam un păcătos și nu-l găseam. Parcă ardeam. Aveam în mine puteri pe care nu le puteam ține. Oceanul harului mă copleșea, se revărsa prin mine. Ce fericire!

El mi-a dat atunci un păcătos bătrân, copt în păcate, căruia i-am mărturisit despre dragostea lui Dumnezeu, și el l-a primit pe Mântuitorul său.”

<https://amintiricusfinti.wordpress.com>



BISERICA PENTICOSTALA BETANIA, MELBOURNE



Ps. Chirilă, Ps. Beni Pop, Ps. Kasey, Fr. Tănăs, Fr. Moza



Tânărul Aurel a cerut Bisericii să se roage pentru vindecare

În duminica din 6 Martie 2016, Biserica Betania, împodobită de sărbătoare, s-a bucurat de părtășia cu Domnul și părtășia cu oaspeți de aproape și de departe. În introducere, cântări minunate și citirea psalmilor a pregătit inimile credincioșilor pentru rugăciune și ascultarea Cuvântului.

Păstorul indian Jossy a adus salut din Biserica sa, mulțumind credincioșilor români pentru ajutor și dragoste. A amintit să ne rugăm pentru Biserica persecutată din India care trece prin grele încercări. S-au strâns apoi darurile de bunăvoie dedicate săracilor din România și din alte țări, la îndemnul dat de fratele Beni Pop, păstorul Bisericii Betania: „să ne aducem aminte de cei săraci” (Galateni 2:10).

Păstorul Pavel Chirilă, invitat de la Brisbane, a deslușit Bisericii însemnătatea Cinei Domnului, împărtășirea cu trupul și sângele Domnului. Pornind de la sângele mielului pascal din Exodul și ajungând la Noul Legământ în sângele lui Isus Cristos, păstorul a avertizat Biserica: „Privind la semnele din jurul nostru și la profețiile Bibliei, înțelegem că ne apropiem de finalul omenirii. Stăm înaintea unui Dumnezeu care știe starea sufletului nostru. În apropierea lui Dumnezeu trebuie să simțim fiorul cercetării.

Dacă nu-l simțim să fim foarte atenți; numai un mort nu mai simte nimic”. „Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuși, și așa să mănânce din pâinea aceasta și să bea din paharul aceste”, a continuat păstorul Pavel Chirilă adăugând: „Nimeni nu este vrednic prin propriile sale fapte să ia parte la Masa Domnului, ci doar jertfa de pe Calvar ne dă acest har. Așadar să ne cercetăm, dar nu numai pe verticală, adică în relația cu Dumnezeu, ci să ne cercetăm și în ce privește relația dintre noi ca frați, ca surori în Domnul. Nu ne-au înfrățit obiceiuri sau tradiții, nu, ci sângele Domnului Isus Cristos, a Lui să fie Slava în veci”.

Tânărul Aurel a cerut Bisericii să se roage pentru vindecare. Biserica întreagă s-a rugat, iar păstorul Beni Pop l-a uns cu untdelemn conform Scripturii. A urmat o rugăciune fierbinte de mulțumire, în comun, după care Biserica s-a retras în încăperi anume destinate pentru a face spălarea picioarelor, în acord cu Cuvântul Sfânt.

A fost o dimineață care amintește de viața Bisericii primare, care bineînțeles că s-a încheiat cu o masă de dragoste. Salutul pentru noi toți a fost:... „vă îndemn să luptați pentru credința care a fost dată sfinților, odată pentru totdeauna” Iuda 3.

POȘTA REDACȚIEI

Frater Buzgau,

Vă mulțumesc în numele Domnului Isus pentru această revistă care pentru mine și familia mea este o deosebită hrană spirituală. Dumnezeu să vă răsplătească cu bunătatea Sa.

Jean Blaj, Walnut Creek California, US.

Organizația teroristă *Boko Haram* a lovit din nou în Nigeria, de data aceasta într-o tabără de refugiați. Trei femei cu veste explozive au intrat în tabără, deghizate ca refugiați.



Două dintre ele au detonat explozibilul omorând peste 50 de persoane. Todd Nettleton, de la organizația Vocea Martirilor, SUA, a declarat: „Există și vești bune: una dintre femei a ajuns în tabără și și-a dat seama că părinții ei și alte rude se află acolo, în tabără, și, în acel moment, s-a hotărât să nu mai detoneze bomba și s-a predat autorităților”.

Todd Nettleton mai spune că cei de la Vocea Martirilor se roagă pentru *Boko Haram*, dar și pentru creștinii persecutați.

„Aceasta este chemarea Scripturii: să ne rugăm pentru cei care ne persecută, și noi vrem să ne rugăm ca membrii *Boko Haram* să ajungă să-L cunoască pe Isus Cristos, într-un mod personal”. Atacul a fost un răspuns față de victoriile armatei nigeriene asupra *Boko Haram*. Aproximativ 80 de persoane au fost rănite în atacurile sinucigașe. Teroriștii *Boko Haram* răpesc femei și le folosesc pe post de sclave sau în atentate sinucigașe.

Sursa : *Mission Network News*

Traducerea : *Robert Baci*

CREȘTINII CONTINUĂ SĂ AJUTE ÎN UCRAINA

Ucrainenii se întreabă dacă furtuna prin care au trecut a luat sfârșit, însă din 2014, răspunsul a fost doar sunetul tancurilor rusești. Bret Laird, de la organizația *Slavic Gospel Association* a declarat: „Există un acord de încetare a focului care deocamdată stă în picioare, chiar dacă mai există lupte sporadice. Operațiunile militare majore au încetat și toată lumea se roagă ca acestea să înceteze total, pentru că sunt sursa majoră de tensiune din regiune”.

Slavic Gospel Association a creat un fond pentru urgențe ca să ajute pe cei aproximativ 1 000 000 de oameni care au fugit din calea războiului. „Lucrarea aceasta de compasiune se face foarte mult prin bisericile locale și în timp ce îi ajută pe refugiați cu necesitățile fizice urgente, ei vestesc Evanghelia, le oferă Biblii și se roagă cu ei.

În mijlocul lucrurilor rele făcute de om, Dumnezeu lucrează pentru ceva bun și își clădește Biserica și Împărăția.”



Sursa : *Mission Network News*

Traducerea : *Robert Baci*

MISIUNEA SPERANȚA

„... dacă vei da mâncarea ta celui flămând, dacă vei sătura sufletul lipsit, atunci lumina ta va răsări peste întunecime și întunericul tău va fi ca ziua în amiaza mare!” (Isaia 58:10).

Programul „Feeding hands” s-a născut din dorința de a le oferi celor flămânzi din tribul Batwa o masă caldă, vizând persoanele cu dizabilități, văduve, copii din familiile sărace. În cursul zilei de sâmbătă, echipa aflată în Africa a organizat această masă în Rubuguri. Sărbătoarea a început cu un serviciu divin de închinare desfășurat în Biserică, urmat de prânzul la care au participat aproximativ 1500 de persoane. Copiilor care au participat li s-au împărțit pachetele ce conțineau dulciuri, sucuri și biscuiți.

A fost o bucurie să putem sluji, ca echipă, acestor oameni, oferindu-le, pe lângă hrana pentru trup și hrană pentru suflet. Dumnezeu să îi ajute ca sămânța semănată să aducă roadă în viețile lor!

Programul „Feeding Hands for Uganda people” a continuat duminică la Kabale. Ziua a început cu serviciul divin în limba engleză, în cadrul căruia au slujit prin cântare copii din Biserică și echipa Misiunii Speranța, după care a continuat cu prânzul. Activitățile din cadrul programului s-au desfășurat în



două locuri, unul în care au fost serviți copiii și altul în care au primit hrană mai întâi persoanele cu dizabilități și apoi oamenii din Biserica din Kabale. Mulțumim tuturor celor care au făcut posibilă organizarea programului „Feeding Hands for Uganda people”, donând ca să se poată bucura de o masă caldă cei flămânzi!

OBAMA AVERTIZEAZĂ CREȘTINII...

După ce Papa Francis s-a întors înapoi la Roma, președintele Obama a emis un avertisment sever pentru creștini, avertizându-i asupra încercărilor lor de a-și afirma libertatea lor religioasă ca pe o opoziție împotriva drepturilor homosexualilor, spunând că astfel de încercări vor eșua.

Obama avertizează creștinii: „Drepturile homosexualilor sunt mai importante decât libertățile religioase”. „Afirmăm că ne prețuim libertatea religioasă și simt un profund respect față de tradițiile religioase”, a insistat duminică noaptea, în timpul unui discurs dramatic la o strângere de fonduri a LGTB în New York, laudând progresele înregistrate cu privire la drepturile homosexualilor sub administrația sa, continuând: „Dar avem, de asemenea, să spunem clar că libertatea noastră religioasă nu ne acordă libertatea de a refuza colegilor noștri americani drepturile lor constituționale”.



Strângerea de fonduri pentru Comitetul National Democrat a fost organizată în mod specific ca „Gala LGBT” și a avut loc în New York, în directă sincronizare cu călătoria lui Obama la Adunarea Națiunilor Unite. În timpul discursului său, Obama a afirmat că administrația sa a respectat ceea ce el a descris ca fiind „preocupările reale” ale instituțiilor religioase, dar a sugerat că republicanii au folosit problema doar pentru a câștiga mai multe voturi, așa cum au făcut în 2004.

Sursa: GLASUL. INFO

Ce ști tu, Joshua Succes?!



A trecut deja un an de când acest copilăș a fost adus în Biserică pentru a primi binecuvântarea Domnului. Era un prunc micuț, și iată-l acum. El nu știe, dar a fost născut în Centrul de detenție al refugiaților, în Melbourne (MAITA). Împreună cu părinții lui trăiește tot în detenție, în comunitate, în Dandenong. Mai are un frățior și o surioară în India, pe care părinții lui nu i-au văzut de patru ani, dar el nu știe nici asta. Și ce nu mai știe micuțul Joshua Succes este că în curând va mai avea un frățior sau o surioară care se va naște... în detenție comunitară. Oare ce știe acest prunc?!



BOTEZ LA BISERICA DALLAS, MELBOURNE 13 Martie 2016

Sina mărturisește:

Când spun că sunt creștin, nu strig, ci în șoaptă îmi spun că am fost pierdut și Isus m-a găsit.

Când spun că sunt creștin, nu spun cu mândrie, ci mărturisesc smerit faptul că m-am întâlnit cu Mesia.

Când spun că sunt creștin, nu mă mândresc, ci spun că sunt slab, neputincios și am nevoie de Cristos.

Când spun că sunt creștin, spun că Isus mi-a iertat păcatele, El mă cunoaște.

Când spun că sunt creștin, nu spun că sunt mai sfânt ca voi, ci că sunt un păcătos găsit de Domnul Isus.

Dumnezeu mă cunoaște.

Saeed Ali mărturisește:

Isus ne alege, El ne mântuiește. La Isus este pace, El nu învață pe nimeni să trăiască în violență. El este Pacea, prin credința în El am aflat mântuirea. Biserica este comunitatea cea adevărată. Vreau să-mi cresc copiii în Biserică. Fructul credinței mele este salvarea copiilor mei.

Păstorul Corin Izvenariu,

tatăl spiritual al multor refugiați, i-a condus și pe acești doi noi convertiți la apa botezului. Dumnealui a spus: „Cu câteva luni în urmă tânărul Sina mi-a cerut să-l botez. Eram la o seară de studiu biblic la MITA. Apoi și Saeed mi-a cerut același lucru. Am vrut să văd ce cunosc ei despre creștinism. Nu cunoșteau mai nimic. Am studiat cu ei două luni, atât la orele de studiu biblic cât și la Biserică. Astăzi suntem aici. Apa nu este miraculoasă, Duhul Sfânt face minunea transformării. Nu ne vom opri aici, voi continua să-i învăț Cuvântul”.

Păstorul a explicat despre însemnătatea botezului plecând de la un pasaj din 1 Corinteni 10:2 – toți evreii au fost botezați în mare pentru Moise, și atingând învățătura apostolului Pavel: „Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Cristos, am fost botezați în moartea Lui?” (Romani 6:3). „Botezul este un semn al identificării cu Isus, prin Duhul Sfânt. Identificarea în nașterea, viața, moartea și învierea Lui. Mărturiile acestor doi oameni se bazează pe numele lui Isus și mântuirea Lui: «am fost păcătos, mort, El mi-a dat viață, m-a mântuit!». Și după cum toți am fost morți în Adam, tot așa, toți vom învia în Cristos. Pentru ce numai în Cristos? Pentru că El este Fiul lui Dumnezeu, Creatorul, Mântuitorul, Domnul”, a concluzionat păstorul Corin Izvenariu.

Prăjitura cu cremă de zahăr ars

Ingrediente

Blat: 5 ouă, 30 gr. cacao, 120 gr făină, 1 praf de copt, 120 gr. zahăr.

Cremă de zahăr ars: 5 ouă, 1 l lapte, 50 gr. zahăr pentru ars, 150 gr. zahăr, vanilie.

Decor: frișcă vanilată

Preparare

Crema:

Într-un vas se adaugă zahărul pentru topit. Se așează vasul pe flacăra la foc mic și se lasă până se topește și capătă o culoare roșiatică. Se mișcă vasul prin mișcări circulare, astfel încât să se tapeteze cu zahăr ars pe toți pereții. Separat, într-un bol se omogenizează ouăle cu zahăr, vanilie și lapte, apoi se toarnă în vas peste zahărul ars. Se introduce în cuptorul încălzit și se lasă la foc mic până se încheagă.

Blat:

Albușurile se bat spumă, cu zahărul. Separat, într-un bol, mixăm gălbenușurile cu sare. Când albușurile sunt spumate bine, se amestecă ușor cu compoziția formată din gălbenușuri. Se adaugă treptat făina amestecată cu praful de copt și cacao. Compoziția obținută se pune peste crema de zahăr ars încheagată și se lasă la foc mic până se coace. Se lasă la rece până a doua zi. Se răstoarnă prăjitura pe o tavă, astfel încât crema să fie deasupra. Se porționează și se decorează cu aveline din frișcă. Se servește rece.



MAME EROINE – RUTH BODNARIU



consideri puternică acum), care ne învață cum să ne trăim viața și cum să rămânem credincioase Dumnezeului suveran, care veghează și lucrează spre binele nostru. Continuăm să vă sprijinim în rugăciune și să vă fim alături!

Mamele de pretutindeni

<https://rodiagnusdei.wordpress.com>

SCRISOARE DESCHISĂ

Dragă Ruth, de mai mult de trei luni mamele de pretutindeni, care au ajuns să te cunoască, plâng alături de tine zilnic. Viața nu mai e aceeași pe care noi, femeile, am cunoscut-o înainte de Noiembrie 2015, când am primit crunta veste că cei 5 copii, îngerași ai tăi, au fost smulși cu atâta cruzime din casa voastră. Dumnezeu ne-a sensibilizat inimile și sufletele ca să nu mai fim aceleași femei, ci să ne implicăm, fiecare după posibilități, și să luptăm alături de tine. Ai ajuns să fii un exemplu extraordinar prin dedicarea ta față de copilașii tăi, prin purtarea ta exemplară în niște circumstanțe oribile... Rămânem alături de tine și de familia ta și mulțumim Domnului pentru femei puternice ca și tine, (deși tu poate nu te

Pagină întocmită de Aneta Oprănescu

POEM PENTRU INIMI DURUTE ION GEORGESCU-MUSCEL

De-un timp de vreme, de mă-ntrebi
cine sunt sau ce sunt,
îți voi răspunde cu gândul pierdut,
cu suflet durut –
„Sunt Marius și Ruth...”

Când le-au fost smulși
preaiubiții lor fii de la piept,
s-a smintit din lume măsura
unghiului drept!

Avalanșe de vise, suspine și zbateri –
părinți și bunici, unchi și mătuși,
frați în Isus laolaltă duruți...
Îmi curg imagini prin minte, fierbinți –
Eliana, Naomi în dor de părinți...

Matei și Ioan ruți de plâns în vreun colț,
cu ochi aiuriți, cu sufletul stors...
Dar micul Ezechiel, drăguțul de el!
Îl vor adora ca pe floarea de crin,
precum odinioară, în vechiul Egipt,
Iosif pe Beniamin!

Ah, blestemata putere și sete de bani,
cum naște slugi viclene și perfide!
„L-au luat, Doamne Isuse”, plânge mama,
„l-au luat și pe micuț de lângă mine
să nu apuce-a-nvăța iubirea de Tine!”

Ca glastră-n fereastră în toiu-nfloririi
Satanice mâini cu lame tăioase
încrustează frunza, din frunză curge sânge
în atâtea zile de ieri și azi
și încă-n atâtea zile de mâine!

Din filele Cărții mai poate să răzbătă
strigătul după prunci al Rahelei
ce nu se mai vrea mângâiată!
Sus inima, frați! E fiara-nfuriată...

dar crește-n noi revolta, și speranța crește –
Sădește Domnul așa de vie durere în noi
tocmai pentru că ne iubește!

Când a adus Domnul pe prinșii noștri de război,
parcă visam – spunea împăratul poet...
Parcă visez la bucuria ce va să vină
să văd copiii slobozi zburând spre părinți,
iar oamenii planetei cu inimi fierbinți
să laude-n clocot iubirea divină!

Dar până atunci, cu glasul durut,
vă spun la toți, „sunt Marius și Ruth”.
Baden / Februarie 2016.

O FAMILIE FERICITĂ...



CU DUMNEZEU...



SINGURA SPERANȚĂ...



Mereu 'nainte și vom învinge,
Mereu 'nainte și vom afla.
Te-ncurajează, mergi în lumină,
Vom înțelege de ce-i așa.

Noi știm că Isus pe nori cu slavă
Curând veni-va și ne va lua.
Și lângă Sine în strălucire
Dureri, ispite, tot vom uita.